

gaaen paa de Fordringer, der kunde stilles til Tiendeejeren, som hos disse ikke kunde andet end fremkalde den Opfattelse, at Loven anviste den yderste Grænse for deres Forpligtelser, medens Forholdet i Virkeligheden er det, at alle disse Enkeltheder, som Synsloven saaledes opregner, kun skulde ses som Udtryk for, hvad den gældende Praksis allerede paa den Tid, Loven blev givet, havde fastslaaet som Konsekvenser af Forholdets Natur, saaledes at det ikke er udelukket, at en senere Tids Opfattelse kan drage andre Konsekvenser efter sig. Denne Forstaaelse af Loven har faaet sin Bekræftelse ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side i de udvidede Forpligtelser med Hensyn til Kirkernes Opvarmning, som ved Lovene af 7. Juni 1873 og 9. Marts 1893 ere paalagte Tiendeejeren. Særlig fremhævede Ministeriet Ønskeligheden af, at der paa en mere indgaaende Maade, end Tilfældet er i den nugældende Synslov, blev givet Lovregler for Kirkegaardes Anlæg og Vedligeholdelse, idet det formentlig skyldes de utilstrækkelige Regler i den gældende Lov, at Kirkegaardes Tilstand mange Steder, navnlig paa Landet, lader noget tilbage at ønske.

Den Opgave, der saaledes blev forelagt det kirkelige Udvalg, blev af dette optaget med stor Interesse. Igennem et nedsat Underudvalg blev der først udarbejdet en Oversigt over Synslovens Bestemmelser om Kirkesyn med senere ministerielle Afgørelser og Domme og ligeledes en Oversigt over Synslovens Bestemmelser om Kirkegaarde med tilhørende ministerielle Cirkulærer, Resolutioner, Domme m. v. angaaende Kirkegaardforhold, hvilke Oversigter findes trykte som Bilag til det kirkelige Udvalgs Forhandlinger, 5te Samling. Paa Grundlag heraf blev derefter den gældende Synslov nøje gennemgaaet, og et Forslag til Lov om Syn over Kirker og Kirkegaarde blev udarbejdet og efter at være underkastet forskellige Ændringer enstemmig vedtaget af det kirkelige Udvalg.

Det er dette Forslag, der herved forelægges med enkelte Ændringer, hvoraf de væsentligste skyldes de fra Bygningsinspektørerne, det kgl. Akademi for de skønne Kunster og Direktøren for Nationalmuseets 2den Afdeling kort efter Forslagets Indsendelse fra det kirkelige Udvalg indhentede Erklæringer. En senere udkommen Lov, nemlig Lov om Udvidelse af Sognekirker af 8. Maj. 1908, har dernæst overflødiggjort de om dette Forhold foreslaede Bestemmelser. Naar Forelæggelsen først sker nu, skyldes det, at Forslaget

helt igennem bygger paa Menighedsraadene, og at først den 10. Maj d. A. stadfæstede Lov har indført disse Raad som fast Institution.

Forinden der gøres nærmere Rede for Indholdet af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, skal man med Hensyn til de almindelige Synspunkter, som have gjort sig gældende ved Forslagets Udarbejdelse, fremsætte følgende. Under Gennemgangen af den gældende Synslov viste det sig snart, at man ikke kunde blive staaende ved, hvad der igennem den siden Lovens Fremkomst udviklede Praksis var blevet fastslaaet. I de siden Lovens Fremkomst forløbne ca. 50 Aar vare Forholdene paa mange Maader saaledes forandrede, at væsentlig nye Synspunkter maatte gøre sig gældende. Det er saaledes en Kendsgerning, at Interessen for Bevarelsen af vore gamle Kirker som Bygningsmindesmærker og af de arkæologisk og kunstnerisk interessante Inventariegenstande, som findes i disse, er vokset betydeligt i Aarenes Løb ikke blot blandt de særlig sagkyndige, men ogsaa ude i Menighederne. Dette gav sig ogsaa et Udslag deri, at der tilstilledes det kirkelige Udvalg et Andragende fra samtlige Bygningsinspektører og flere fremragende Arkitekter gaaende ud paa, at det maatte blive fastsat, at alle Synsudsættelser over Kirker skulde indsendes til Bygningsinspektoraterne, som skulde udskille de almindelige Vedligeholdelsessager og tilbagesende disse til Provstesyne, medens de øvrige Arbejder skulde tilrettelægges af Bygningsinspektoratet til Foretagelse efter Samraad med dette. En saa indgribende Forandring fra det hidtil gældende har det kirkelige Udvalg dog med Rette ikke ment kunde motiveres ved den forstaaelige Interesse, som fra sagkyndig Side er til Stede overfor Bevarelsen af vore gamle Kirker, men i Forslaget er der taget Hensyn til det fremsatte Ønske derved, at det i vidt Omfang er foreskrevet, at Sager, der angaa Kirker af arkæologisk, kunstnerisk eller historisk Betydning, skulle forelægges Ministeriet, der, før den endelige Afgørelse træffes, kan foranstalte den fornødne sagkyndige Undersøgelse foretaget, ligesom der i § 52, sidste Stykke, er foreslaaet, at Ministeriet for et enkelt Aar ad Gangen kan bestemme, at der skal tilforordnes Synet en særlig sagkyndig Mand som Medlem, hvor arkitektoniske eller arkæologiske Hensyn gør det ønskeligt, jfr. om denne Bestemmelse nærmere nedenfor ad § 52.

Vigtigere endnu end Hensynet til Kirkebygningernes kunstneriske og arkæo-